

scriptum ad illum effectum consequendum; oratio autem vocalis per se non requiritur ad impetrationem vel meritum, sed vel ad excitandam et colligendam mentem, vel ad augendam satisfactionem, ut D. Thomas docet, 2. 2, q. 83, art. 12. Et ideo non fuit Christo propter se necessaria, sed propter nos. Et ad hunc modum explicat D. Thomas in eadem solutione verba Christi, Joan. 11: *Pater, gratias ago tibi quoniam audisti me*, etc. Quem locum statim fusius in disputatione tractabimus.

3. In solutione vero ad tertium explicat D. Thom. verba Cypr. in expositione Orationis Dominicæ, in principio totius expositionis, post tolum præambulum, ubi sic inquit: *Ante omnia pacis doctor, atque unitatis magister sigillatim noluit et privatim precem fieri, ut quis, cum precatur, pro se tantum precetur; et infra: Publica est nobis, et communis oratio, et quando oramus, non pro uno, sed pro toto populo oramus, quia totus populus unam sumus*, etc., quæ late prosequitur. Dicit autem D. Thomas Christum Dominum hanc legem orandi servasse, etiam cum gloriam suam postulavit; quia ejus gloria commune bonum est omnium nostrum, et eandem dicit nos servare, cum aliquid nobis privatim petimus, ut eo in aliorum utilitatem utamur. Non est autem intelligendum, hanc legem seu conditionem simpliciter et absolute esse de necessitate orationis, ut recta sit et honesta; potest enim aliquis interdum sibi et alteri in particulari vitam vel gratiam postulare, nihil pro aliis petendo, nec de eorum utilitate cogitando; quia neque charitas, neque aliqua virtus obligat ad desiderandum vel petendum bonum aliorum, quandocumque nostrum bonum appetimus vel postulamus; non est igitur hoc de ratione honestæ et rectæ orationis, loquendo in particulari de singulis orandi actibus. Absolute tamen, et universe loquendo, ad munus orandi pertinet, ut non solum pro nobis, sed etiam pro aliis oremus, quod Cyprianus in dictis verbis intendit; unde, cæteris paribus, tanto erit perfectior oratio, quanto non solum ipsi oranti, sed etiam aliis utilis fuerit. Et propterea merito D. Thomas explicare voluit quo modo hæc perfectio, etiam in illa oratione qua Christus pro se oravit, non defuerit.

ARTICULUS IV.

*Utrum oratio Christi semper fuerit exaudita*¹.

1. *Ad quartum sic proceditur. Videtur quod oratio Christi non semper fuerit exaudita. Petiit enim a se removeri calicem passionis, ut patet Matthæi 26. Qui tamen ab eo non fuerit translatus. Ergo videtur quod non omnis oratio ejus fuerit exaudita.*

2. *Præterea, ipse oravit ut peccatum crucifactoribus suis ignosceretur, ut patet Lucæ 22. Non tamen omnibus peccatum illud fuit dimissum; nam Judæi fuerunt pro illo peccato puniti. Ergo videtur quod non omnis ejus oratio sit exaudita.*

3. *Præterea, Dominus oravit pro his qui erant credituri per verbum Apostolorum in ipsum, ut omnes in eo unum essent, et ut pervenirent ad hoc, quod essent cum ipso. Sed non omnes ad hoc pervenirent. Ergo non omnis ejus oratio est exaudita.*

4. *Præterea, in Psalm. 21, dicitur in persona Christi: Clamabo per diem, et non exaudies. Non ergo omnis oratio Christi fuit exaudita.*

Sed contra est quod Apostolus dicit ad Hebr. 5: Cum clamore valido et lacrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia.

Respondeo dicendum, quod (sicut dictum est²) oratio est quodammodo interpretativa voluntatis humanæ. Tunc ergo alicujus orantis exauditur oratio, quando ejus voluntas adimpletur. Voluntas autem simpliciter hominis est rationis voluntas; hoc enim absolute volumus, quod secundum deliberatam rationem volumus. Illud autem quod volumus secundum motum sensualitatis, vel etiam secundum motum voluntatis simplicis, quæ consideratur ut natura, non simpliciter volumus, sed secundum quid, scilicet, si aliud non obsistat, quod per deliberationem rationis invenitur. Unde talis voluntas magis est dicenda velleitas quam absoluta voluntas, quia, scilicet, homo hoc velleit, si aliud non obsisteret. Secundum autem voluntatem rationis, Christus nihil aliud voluit, nisi quod scivit Deum velle. Et ideo omnis absoluta voluntas Christi, etiam humana, fuit

¹ 3, d. 17, artic. 3, q. 3 et 4, et opuse. 2, cap. 240, et opus. 7, et Ps. 21, co. 4, et Joan. 11, l. 4, col. 2, et Heb. 5, lect. 2.

² Art. præc., arg. 2, et art. 1 hujus quæst.

impleta, quia fuit Deo conformis; et per consequens omnis ejus oratio fuit exaudita. Nam et secundum hoc aliorum orationes implentur, quod sunt eorum voluntates Deo conformes, secundum illud Rom. 8: *Qui autem scrutatur corda, scit, id est, approbat quid desideret spiritus, id est, quid faciat Sanctos desiderare; quoniam secundum Deum, id est, secundum conformitatem divinæ voluntatis, postulat pro Sanctis.*

Ad primum ergo dicendum, quod illa petitio de translatione calicis diversimode a Sanctis exponitur. Hilarius enim super Matth. dicit¹: *Qui autem ut a se transent, rogat, non ut ipse prætereatur, orat, sed ut in alterum id, quod a se transit, accedat; atque ideo pro his orat, qui passuri post se erant, ut sit sensus: Quomodo a me bibetur calix iste passionis, ita ab his bibatur sine spei diffidentia, sine sensu doloris, sine metu mortis. Vel secundum Hieronymum² signanter dicit: Calix iste, hoc est, populi Judæorum qui excusationem ignorantie habere non potest, si me occiderit, habens leges et Prophetas, qui me vaticinantur. Vel secundum Dionys. Alexandrinum: Quod dicit: Transfer calicem istum a me, non hoc est, Non adveniat mihi; nisi enim advenerit transferri non poterit. Sed sicut quod præterit, nec intactum est nec permanens, sic Salvator leviter invidentem tentationem flagitavit pelli. Ambrosius³ autem dicit, et Origenes⁴, et Chrysostomus⁵, quod hoc petiit quasi homo, naturali voluntate mortem recusans. Sic ergo si intelligatur quod petierit per hoc alios Martyres suæ passionis imitatores fieri, secundum Hilar., vel si petiit quod timor bibendi calicis eum non perturbaret, vel quod mors eum non detineret, omnino impletum est quod petiit. Si vero intelligitur petiisse quod non biberet calicem mortis et passionis, vel quod non biberet ipsum a Judæis, non quidem est factum quod petiit; quia ratio quæ petitionem proposuit, volebat ut hoc impleretur; sed ad instructionem nostram volebat demonstrare nobis suam voluntatem naturalem et motum sensualitatis, quem sicut homo habebat.*

Ad secundum dicendum, quod Dominus non oravit pro omnibus crucifactoribus, neque etiam

¹ Can. 31, a med.

² Super illum locum Matth.

³ Super illud Luc. 22: *Pater, si vis*, etc.

⁴ Homil. 35 in Matth., inter principium et med.

⁵ Hom. 84 in Matth., circa princip.

pro omnibus qui erant credituri in eum; sed pro his solum qui erant prædestinati, ut per ipsum vitam consequerentur æternam.

Unde patet etiam responsio ad tertium.

Ad quartum dicendum, quod, cum dicit: *Clamabo, et non exaudies, intelligendum est quantum ad affectum sensualitatis, quæ mortem refugiebat; exauditur tamen quantum ad affectum rationis, ut dictum est*¹.

COMMENTARIUS.

Quæstio hujus articuli coincidit cum quæstione supra tractata de voluntate Christi, an semper fuerit impleta; diximus autem absolutam voluntatem semper impletam esse, non tamen simplicem affectum, seu velleitatem; cum ergo oratio sit explicatio voluntatis, constat illam orationem, quæ ex voluntate absoluta proficiscitur, semper esse exauditam, non vero quæ ex sola conditionata voluntate, et secundum quid, ut bene D. Thomas respondet et declarat. Omnia vero, quæ in solutionibus argumentorum attingit, in superioribus etiam tractata sunt, nam in solutione ad primum, tractat locum Matth. 26: *Pater, si possibile est*, etc. Cum quo coincidit illud, Psal. 21: *Clamabo per diem, et non exaudies*, quod tangit in solutione ad 4, quæ supra tractavimus, partim disput. 24, sect. 2, partim disput. 38, sect. 2 et sequent. In solutione vero ad 2 et 3, declarat D. Thomas quomodo Christus aliter pro prædestinatis quam pro reprobis oraverit, de qua re egimus disp. 41, sect. 2.

DISPUTATIO XLV,

In duas sectiones distributa.

DE ORATIONE CHRISTI IN VIA ET IN PATRIA.

Religionis actus præcipui. — In præcedentibus disputationibus circa quæstionem 20 D. Thom., explicuimus quomodo virtus obedientiæ vere ac proprie in Christo Domino locum habuerit, quatenus ut homo Deo subjectus est; nunc convenienter explicandum sequitur, quomodo etiam fuerit capax virtutis religionis ad Deum; cum enim dixerimus illum ut hominem esse non solum subjectum, sed etiam servum, et ad officium servi pertineat, cultum et reverentiam exhibere domino, consequens necessario fit Christum ut

¹ In corp. art.

hominem perfectissime observasse hoc officium erga Deum, atque adeo cultum Deo debitum, scilicet patriæ et religionis, illi exhibuisse; unde Matth. 4, et Luc. 4, tam de aliis quam de se ipso generalem sententiam protulit dicens: *Dominum tuum adorabis, et illi soli servies*, et Joan. 4: *Vos adoratis quod nescitis, nos adoramus quod scimus*. Itaque dubium non est quin virtus religionis vere ac proprie in Christum conveniat. Cum vero hæc virtus plures habeat actus, duo tamen sunt præcipui, ad quos cæteri revocantur, scilicet oratio, et sacrificium, et ideo de his duobus specialiter disputatur a D. Thoma, in hac, et sequenti quæstione, quia cæteri specialem difficultatem non habent. Quia, licet de voto quæri possit an aliquod votum emiserit, et de juramento, an aliquando vere juraverit, tamen primum horum in Evangelio fundamentum non habet. De secundo vero disputari solet in materia de juramento, et quidem de utroque aliquid infra dicemus in sequenti tomo. De oratione igitur Christi duo breviter explicanda sunt, aliud ad statum viatoris, aliud ad statum comprehensoris pertinet.

SECTIO I.

An Christus in statu viæ vere ac proprie oraverit.

1. *Orationis acceptiones.* — Christus vere oravit. — Oratio generaliori quadam significatione significat omnem actum interiore, qua anima in Deum elevatur per contemplationem vel meditationem, devotionem, aut similes actus; et si hoc modo sumatur oratio, non est quod disputetur an in Christo fuerit, cujus anima perfectissima contemplatione in Deum ferebatur, non solum per beatam fruitionem, sed per scientiam etiam infusam, et liberum charitatis actum, ut in superioribus satis tractatum est. Alio ergo modo magis proprio sumitur oratio, ut significat petitionem, seu postulationem, aut supplicationem, quæ includit obsecrationem, et gratiarum actionem, et alios actus similes, ut D. Thomas exponit, 2. 2, q. 83, art. 7; et de hoc etiam genere orationis certissimum est, Christum Dominum in via existentem sæpissime illam exercuisse. Quod enim gratias egerit Patri seu Deo, frequenter in Evangelio legimus, Lucæ 22: *Accepto calice et pane, gratias egit*; Joan. 11: *Pater, gratias ago tibi, quia audisti me*; et Matth. 11: *Confiteor tibi, Pater, Domine cæli et terræ*; Joan. vero 12 petiit Christus:

Pater, clarifica nomen tuum; et c. 17, longam habuit orationem similem; et postea in horto, ac tandem in cruce. Ac denique Paul., ad Hebr. 5: *In diebus, inquit, carnis suæ preces supplicationesque ad eum qui possit illum salvum facere a morte, cum clamore valido, et lacrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia*. Quæ omnia, sicut proprie dictum genus orationis significant, ita proprie intelligenda sunt, sicut ab universa Ecclesia, et omnibus Patribus et Theologis intelliguntur, et ipsa Scripturæ sinceritas et historiæ veritas postulant. Quomodo autem Christus ut homo capax fuerit hujus orationis, satis explicando articulos D. Thom. declaratum est. Cur autem decens fuerit ipsum orare, satis ex honestate ipsiusmet actus orationis perspici potest; continet enim decentissimum Dei cultum, et ideo per se conveniens fuit, ut Christus ut homo illum Patri exhiberet et mente et corpore. Deinde fuit hoc expediens, ut Christus omnibus modis operaretur nostram salutem, merendo, satisfaciendo, et impetrando. Et ut nobis daret exemplum eisdem modis illam per orationem procurandi, ut late tractat Hilarius, lib. 10 de Trinit., a medio; et Ambros., lib. 5 in Luc., cap. de Oratione Jesu in monte; et Damascen., lib. 3, cap. 24; August., epist. 421, cap. 14, ubi dicit voluisse Christum interdum ita orare, ut non exaudiretur, ut nobis esset exemplum patientiæ, quando non fit quod petimus.

2. *Dubium.* — Solum illud potest hic breviter dubitari, an revera Christus in oratione aliquid petierit, quia illud medium erat sibi necessarium ut id fieret, vel solum propter exercitium virtutis, et exemplum nostrum. Et ratio dubitandi sumi potest ex facto Christi, Joan. 11, ubi, cum Martha illi dixisset: *Scio quia quæcumque poposceris a Deo, dabit tibi Deus*, respondit ipse Dominus: *Resurget frater tuus*; quasi diceret, sua potestate se id facturum, et non indigere oratione seu petitione, cum ipse sit Deus. Ubi Chrys., homil. 61, notat, Martham non altius sensit de Christo quam de puro homine, cum ipsum non nisi media petitione et oratione posse resuscitare mortuum existimaret, unde Christus inferius, cum gratias Patri egisset, subdit: *Ego autem sciebam quia semper me audis*; sed propter populum, qui circumstat, dixi, ut credant quia tu me misisti; ubi indicat solum propter exemplum gratias egisse Patri, eo quod ipsum exaudisset. Unde Chrysost. ibi, homil. 63; et Euthym. ibi; et Ambros., lib. 4 de Fide,

c. 3, ita exponunt illa verba, quæ Christus subjunxit: *Ego autem sciebam quia semper me audis*, ut illa ad divinitatem Christi referant. Unde ita exponunt, *Gratias tibi ago*, non quia indigeam precibus coram te, scio enim unam voluntatem me tecum habere, ideoque semper velle quod ego volo, sed propter populum, qui circumstat, etc. Et Theophyl. advertit, Christum, antequam orasset, vel aliquid petiisset, dixisse: *Gratias tibi ago, quia audisti me*; quia enim non opus habebat oratione, non fuit oratio exaudita, sed voluntas impleta, et hoc fuit Christo exaudiri juxta phrasim Scripturæ, secundum illud Psalm. 9: *Desiderium pauperum exaudivit Dominus*; et Job. 31: *Desiderium meum audiat Omnipotens*. Et confirmatur ex Damasc., lib. 4 de Fide, cap. 19, circa medium, ubi inquit quædam dici de Christo homine simulationis modo, ut cum precatur, inquit; et subdit: *His enim et similibus, neque ut Deus, neque ut homo opus habebat; verum ratione humanitati congruente ad id se conformabat, quod usus atque utilitas posecebat; verbi gratia, ob eam causam precabatur, ut se impium quemdam, Deique adversarium minime esse demonstraret, atque ut Patrem, a quo originem ducebat, honore afficeret.*

3. *Oratio quomodo Christo necessaria fuerit.*

— Dicendum tamen est (sicut in articulo primo circa solutionem ad primum adnotavimus) primum, Christum vere ac proprie orasse postulando, et suppliciter petendo aliquid a Patre, ut ex Evangelio constat. Ex quo fit consequens, sæpe ex divina providentia et ordinatione ita fuisse res dispositas et prædefinitas, ut multa fuerint a Christo homine per orationem impetranda, quæ sine illius oratione non fierent; sicut enim non redemisset homines, nisi pro illis pateretur, quia ita fuerat a Deo præscriptum et præordinatum, ita neque sine oratione obtinisset quæ non nisi per orationem obtinenda erant, juxta divinam præordinationem. Unde, sicut necessarium fuit illi pati, ut ita intraret in gloriam suam, et nos secum in illam introduceret, ita necessarium fuit illi orare ad impetrandum multa quæ per orationem obtinuit, juxta illud Psalm. 2: *Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam*; at vero sicut necessitas passionis ad redemptionem nostram non fuit ex defectu personæ, aut quia Christus non esset sufficiens infinitis aliis modis vel operibus illam perficere, sed quia propter congruentes rationes Deus illam or-

dinavit ut necessarium medium ad illum finem, ita hæc necessitas orationis non fuit ex indigentia ipsius personæ, aut quia per se non sufficeret ad efficiendum per humanitatem, absque petitione, quidquid petendo obtinuit vel effecit, sed quia propter rationes congruentes, et ad divinum honorem, nostramque utilitatem pertinentes, ita a Deo fuit ordinatum et dispositum. Itaque uno verbo dici potest, Christum simpliciter non indiguisse oratione, quia propter dignitatem personæ potuisset, quidquid vellet sine oratione perficere, et de facto habuit etiam in humanitate sua potestatem faciendi miracula, imperando et volendo sine necessitate orationis. Nihilominus tamen in sensu composito, id est, supposita divina ordinatione, multa non potuit in quantum homo sine oratione perficere, ut D. Thom. docuit, quod non negant citati Patres; sed priorem hujus doctrinæ partem docere voluerunt; et hic est sensus Chrysost., Ambros., Theophyl. et Euthy. Qui facile etiam potest ad locum Joannis accommodari; quanquam quod Christus dixit: *Ego autem sciebam quoniam semper me audis*, satis commode, et fortasse magis ad litteram, de Christo ut homine intelligi potest, cujus oratio absoluta et efficax semper exaudita est, ut ibi D. Thom. recte exponit. Quod vero sequitur, *sed propter populum, qui circumstat, dixi*, etc., optime intelligi potest (sicut D. Thomas, in art. 3, exposuit quoddam dictum Hilar.) de gratiarum actione externa, et publica voce facta; hujusmodi enim oratio et gratiarum actio propter nostram præcipue ædificationem et exemplum facta est.

4. Ad Damasc. respondetur, non negare veritatem orationis Christi, sed necessitatem simpliciter, sicut alios Patres. Unde non absolute dicit, Christum simulasse, sed habuisse se ad modum simulantis, quia orando occultabat potentiam suam, sicut cum interrogabat, occultabat suam scientiam, et cum admirabatur similiter; tamen sicut vere admirabatur et vere interrogabat, ita etiam vere orabat, et orando impetrabat.

SECTIO II.

Utrum Christus Dominus, nunc in cælo existens, vere ac proprie pro nobis oret.

1. Duobus modis (ut est doctrina D. Thomæ, in 4, dist. 45, q. 3, art. 3, et super cap. 7 ad Hebr.) intelligi potest Christum Dominum in cælo existentem pro nobis orare: pri-

mo, oratione expressa petendo nobis divinæ pietatis subsidium. Secundo, oratione tantum interpretativa, per sua merita, quæ divino conspectui præsentia sunt, et exhibendo etiam se ipsum præsentem, et cicatrices vulnere, quæ pro nobis sustinuit, re ipsa ostendendo.

2. *Quomodo Christus pro nobis oret in celo.* — Quod ergo Christus Dominus altero ex his duobus modis, saltem posteriori, pro nobis interpellet et oret, indubitatum est inter Catholicos; sic enim dicit Paul., ad Hebr. 9, Christum Jesum introisse in ipsum celum, ut appareat nunc cultui Dei pro nobis; et cap. 12, dicit Christi sanguinem melius loqui et clamare ad Deum, quam Abel; et in eo saltem sensu verum est quod Joan. ait, 1 Canon., c. 2: *Advocatum habemus ad Patrem*; nam, licet vox, *Paracletus*, interdum non intercessorem, sed consolatorem significet, ut Joan. 14: *Alium Paracletum dabit vobis*, id est, consolatorem, exhortatorem, aut doctorem, hæc enim omnia illa voce significari possunt, et conveniunt in personam Spiritus Sancti, et possunt etiam in Christum convenire, ut recte docent Cyril., lib. 9 in Joan., c. 44, August., lib. Contra sermonem Ariador., c. 19 et 20, nihilominus tamen in illo loco Joan. 2, obsecratorem vel intercessorem significat; hæc enim est maxime propria significatio illius vocis, et sola illa Joannis intentioni quadrat; excitat enim et animat peccatores, quoniam advocatum habent apud Patrem, Jesum Christum justum. Et licet possit per metaphoram accommodari Christo, ut Deus est, eo modo quo, ad Rom. 8, dicitur Spiritus Sanctus orare pro nobis, quia facit nos orare, ut indicat Nazian., orat. 36, n. 55, tamen litteralis sensus est de Christo homine, ut constat ex proprietate vocum, et ex subjunctis verbis: *Et ipse est propitiatio pro peccatis nostris*, ut August. ibi exponit, tract. 1; et D. Thom., super Joan. 14; et Cyril., lib. 11 in Joan., c. 9 et 19; et Concilium Francoford., colum. 6, dicens: *Advocatus est, qui pro me judicem interpellet, qui causam necessitatis meæ propria tuitione defendat.* Unde ad Rom. 8 dicitur, *interpellare pro nobis*; et ad Hebr. 7: *Semper vivens ad interpellandum pro nobis.*

3. Difficultas vero superest, an non solum interpretative, sed etiam expresse petendo et rogando, pro nobis in celo oret. Multi enim contendunt minime convenire hoc genus orationis in Christum ad dexteram Patris sedentem. Quam sententiam constantissime defen-

dit Rupert., lib. 9 de Divin. officiis, c. 3; et in eam videntur inclinare Chrys., hom. 13 in ad Romanos, et 13 in ad Hebr., quem Theophyl. imitatur, ad Heb. 7, et ad Rom. 8, qui dicunt, ipsam præsentiam Christi apud Patrem, et amorem ferventem quo nos prosequitur, et quem Pater optime cognoscit, esse magnam interpellationem pro nobis, et hoc modo Christum esse advocatum nostrum, non quia denuo petat vel oret, sed quia præsentia sua placat judicem, et causam nostram adjuvat. Neque videtur multum ab hac sententia distare Nazian., dicta orat. 36, n. 53 et 54, dicens: *Unus mediator Dei et hominum, homo Jesus Christus, intercedit enim nunc quoque ut homo pro mea salute, quoniam cum eo corpore est, quod assumpsit; et infra: Advocatum habemus Jesum, non se nostra causa ad Patris pedes advoventem, servilique modo objicientem, procul sit ista servilis sane suspicio, spiritumque indigna, neque enim Patris est hoc exposcere, aut Filii pati, nec de Deo hoc cogitare, primum atque æquum est.* Et Beda, 1 Joan. 2: *Unigenito Filio, inquit, pro homine interpellare est, apud coæternum Patrem se ipsum demonstrare, eique pro humana natura rogasse, est eandem naturam in divinitatis suæ celsitudine suscepisse. Interpellat ergo pro nobis Dominus, non voce, sed miseratione, quia quod damnare in electis noluit, suscipiendo servavit; et D. Thomas infra, q. 57, art. 6, hanc interpellationem explicans, dicit: *Ipsa representatio sui, ex natura humana, quam in celum intulit, est quedam interpellatio pro nobis; et in primam Canonicam Joannis, c. 2, inquit, Christum, in celo placare iram Patris, representando Patri naturam humanam cicatricibus signatam, et ita sua merita allegantem, non nostra; et infra inquit, triplicem esse intercessionem Christi pro nobis: primo, ante passionem devota oratione; secundo, in cruce, sanguinis effusione; tertio, post ascensionem, cicatricum representatione; et paulo post refert verba Bernardi, quæ statim afferemus. Denique Concil. Francoford. supra ita exponit hanc interpellationem, dicens: *Quia carnem, quam pro nobis assumpsit, Patri semper manifestat, ad cujus dexteram sedet, etc.* Hanc sententiam fundat Rupert. in verbis illis Joan. 16, ubi, loquens Christus de statu gloriæ suæ, inquit: *In illo die in nomine meo petetis, et non dico vobis quia ego rogabo Patrem de vobis, etc.* Et confirmatur, quia si Christus nunc orat pro nobis, ergo possumus illum rogare ut pro nobis oret; consequens autem adeo**

absurdum existimat Rupert., ut non censeat esse Catholicum qui hoc modo orat, quia videtur male de Christi divinitate et majestate sentire, et quia contra consuetudinem totius Ecclesiæ orat, et quia ipse Christus, Joan. 16, docuit nos orare Patrem per se ipsum, dicens: *Si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis; et Joan. 14, eodem modo docuit orare ad se ipsum, dicens: Si quid petieritis me in nomine meo, hoc faciam; nunquam tamen docuit orare ipsum, ut pro nobis oret; quin potius, dicendo: Hoc faciam, ostendit se jam non indigere oratione, sed usa potestatis suæ. Et hinc potest formari ratio, quia jam Christo data est omnis potestas in celo et in terra, et plenus illius potestatis usus; ergo jam non indiget oratione ad impetrandum. Nec vero ad merendum, vel satisfaciendum, quia (ut supra vidimus) jam consummavit sua merita et satisfactiones; non est ergo quod pro nobis oret.*

4. *Christus in celo expresse pro hominibus orat.* — Nihilominus et Scripturis et pietati magis consentaneum videtur, sentire Christum, non solum tacita seu interpretativa insinuatione, sed aperta et expressa voluntatis suæ representatione ac manifestatione pro nobis in celo orare. Hæc est sententia D. Thom., in 4, d. 15, q. 4, art. 6, q. 2, ad 1, et super ad Rom. 8, lect. 7, ubi duplicem interpellationem Christi distinguit, aliam per orationem, aliam per representationem suæ humanitatis; et expressius, lect. 4, super ad Hebr. 7: *Interpellat, inquit, pro nobis, primo humanitatem suam, quam pro nobis assumpsit, representando; item sanctissimæ animæ suæ desiderium, quod de salute nostra habuit, exprimendo.* Et 1 Joan. 2, dicit Christum in celo existentem placare Patrem, representando naturam suam, cicatricibus signatam, et allegando sua merita, et intercedendo ex officio suo. Eandem sententiam tenet Bonavent., tomo 1 Opusc., opuscul. 39 de Vita Christi, c. 98, de Ascensione; Abulens., q. 142 in Math., c. 14; et Cardinalis Toletus, super c. 16 Joan., annot. 35, non solum hanc sententiam sequitur, sed contrariam dicit esse improbabilem. Et probatur primo ex omnibus Scripturarum testimoniiis supra citatis, quæ hoc sensu proprius exponuntur et intelliguntur. Deinde Joann. 14, dicit ipse Christus: *Ego rogabo Patrem, et alium Paracletum dabit vobis; nam, licet Rupert. contendat, Christum loqui de statu viæ, tamen, si planus contextus consideretur, revera loquitur de*

statu post suam resurrectionem et ascensionem; consolatur enim discipulos, et adhortatur ut bono animo ferant discessum suum, quia apud Patrem existens rogaturus erat Patrem, ut alium Paracletum ad eos mitteret; et ex illismet verbis Christi, Joan. 16: *In illa die non dico vobis quod rogabo Patrem*, idem colligi potest, quia, ut indicavit Cyril., lib. 11 in Joan., c. 9, ita exponi potest: *In illo die, non solum exaudiemini in nomine meo petentes, quia ego rogabo Patrem, sed etiam quæ ipse Pater amat vos.* Vel, ut exposuit Hilarius lib. 6 de Trinit., quia Christus non dixit se non rogaturum, sed dixit: *Et non dico vobis quia ego rogabo Patrem*, subindicans se quidem rogaturum; tamen, ut intelligant quantum a Patre discipuli sui amantur, se nolle suam intercessionem commemorare, sed eximiam Patris erga nos charitatem.

5. Secundo probatur ex Patribus. Cyprianus, epist. 8, alias lib. 4, epist. 4, inter alia: *Habemus, inquit, advocatum, et deprecatorem Jesum Dominum Deum nostrum.* August., præfat. in Psalm. 85: *Oratur, inquit, in forma Dei, orat in forma servi, orat pro nobis, orat in nobis, et oratur a nobis, ut sacerdos noster orat pro nobis, orat in nobis ut caput nostrum, oratur a nobis ut Deus, oramus ad illum, per illum, in illo, et dicimus cum illo, et dicit nobiscum.* Et in fine ejusdem præfationis dixit, Christum et alios martyres interpellare pro nobis, quam interpellationem dicit esse misericordiæ opus, et tunc cessaturam, cum cessaverit miseria nostra; certum est autem ex eodem Augustino, libr. de Cura pro mortuis agenda, cap. 16; martyres et Sanctos orare proprie pro nobis. Idem Augustinus, præfat. ad enarr. 2 in Psal. 29, expresse dicit, Christum etiam post resurrectionem per humanitatem suam pro nobis orare. Præterea Ambrosius, super ad Rom. 8, dicit, *Christum semper agere causas nostras apud Patrem, cuius postulatio contemni non potest, quia in dextera Dei est; et infra dixit ita nunc interpellare pro nobis, sicut rogavit pro Petro, ne deficeret fides ejus. Et lib. de Isaac et anima, c. 8, post medium: Ipse, inquit, sit vox nostra, per quam loquamur ad Patrem.* Bernard. etiam, in sermone de Nativit. Virg.: *Exaudiet, inquit, Matrem Filius, et Filium Pater.* Præterea Justinus Mart., q. 405, ad Orthodoxos: *Sic, superatis, inquit, resurrectione in firmitatibus carnis, ut Pontifex confessionis nostræ Deum pro nobis interpellat, vocem magis, cum adhuc subjeceret infirmitatibus carnis*